

FOLK OG LAND

Erik K. Kliberg
Nils Juulsgt. 49 1A
0810

NR. 7 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 23. FEBRUAR 1963

LØSSALG 85 ØRE

TYSKE BARN RØVET I NORGE

VOLDSOMT ANGREP I DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG BÅDE PÅ NORGE OG PÅ DEN TSKE SENDEMANN

To slike tyske småpiker er det de norske barnevernsmyndigheter beskyldes for å ha røvet

I det tyske ukeblad DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG finner vi etterfølgende kraftige og sensasjonelle angrep på de norske myndigheter, som beskyldes for å ha «beslaglagt» to tyske småpiker og ikke ville utlevere dem til barnas far:

«Ærede leser, forestill Dem noen øyeblikk følgende:

En utenlandsk gjestearbeider, la oss si en nordmann, kommer med sine små barn til Tyskland. Gjennom skilsmisse har han mistet sin hustru og inntil han har stiftet ny familie tar det tyske Jugendamt seg av barna, idet

det foreløpig anbringer dem hos en herværende pleiefamilie.

Efter et års forløp gifter mannen seg påny, og med en landsmanninne. Han ønsker å få de små tilbake. Dog råder Jugendamt ham til først å bygge opp sin nye husstand og la barna være nok en tid der hvor de blir tatt godt vare på. Mannen er tilfreds med det. Dog en vakker dag er tiden ute og han pakker kuffertene for hjemreise.

La meg så få barna mine tilbake, sier han. Dog, i mellomtiden har pleieforeldrene vent seg til dem. De vil gjerne

beholde dem. Og Jugendamt bestyrker dem i det. Kanskje fordi det tenker at man kan lage tyskere av de små nordmenn. Og så nekter det utlevering. Holder faren hen med de mest gjennomskuelige utflukter. Et år, to år, på det tredje året!

Har De fulgt med, kjære leser? Ja? Nå, da vil de også kunne forestille Dem den storm av indignasjon som brøt løs. Ikke bare i Norge. Over hele verden ville pressen ta fatt i det «tyske barnerov» og sette fingeren på de folk som misaktet de enkleste menneskerettigheter.

Sendemannen til H.M. kongen av Norge ville imidlertid høyst personlig vise seg i det tyske utenriksdepartement og bli energisk. En norsk borgers faderrett er uantastbar! ville han si. Frigi straks barna, som ikke angår Dem! ville han kreve. Og straff de skyldige myndigheter som har misaktet våre rettigheter!

Alt dette ville den norske sendemann si og han ville ha rett. Og den tyske utenriksminister ville be meget om unnskyldning og dypt beklage. Og sørge for en ordning. Straks selvsamme dag!

UTROLIG TILFELLE

Såvidt Tyskland angår er dette gudskjelov bare en antatt historie. I Bundesrepublikken blir ikke småbarn huket. Likevel har alt gått nøyaktig slik for seg — bare med omvendt fortegn!

De to henrivende småpiker blir virkelig holdt tilbake. Men det er tyske barn! — Gjestearbeideren som man har lekt så utrolig med, eksisterer. Men han er tysker! Og det finnes et land som midt i fredstid holder tilbake fremmede statsborgeres barn. Det er kongeriket Norge!

Forts. side 7.

Vil den internasjonale juristkommisjon ta seg av «retts»oppgjøret?

Skriftlig henvendelse fra overrettssakfører Sverre Helliksen til den norske gruppeformann

Overrettssakfører Sverre Helliksen, som nylig sendte ut sin bok «Tenk selv. De virkelige kjennsgjeringer kontra det norske rettsoppgjør», har også andre jern i ilden når det gjelder å gjenopprette den norske rettsstat. Han har således sendt høyesterettsadvokat Rolf Christophersen, som er norsk gruppeformann i den internasjonale juristkommisjon dette brevet, datert 25. januar:

O.r.sakfører Sverre Helliksen

Ad den internasjonale juristkommisjon.

Jeg var innom Deres kontor 2 ganger igår for å konferere med Dem som formann i den norske gruppe, men De var sterkt opptatt.

Samtidig leverte jeg kontoret et eksemplar av min nylig utkomne bok «Tenk Selv. De virkelige kjennsgjeringer kontra det norske rettsoppgjør».

Når De har lest boken er jeg takknemlig for en konferanse. Forinnen tør jeg be om å få tilsendt statutter eller regler for fremgangsmåten ved å få kommisjonen til å gjenopprette den rettskultur og rettsikkerhet vi før 1945 hadde i Norge.

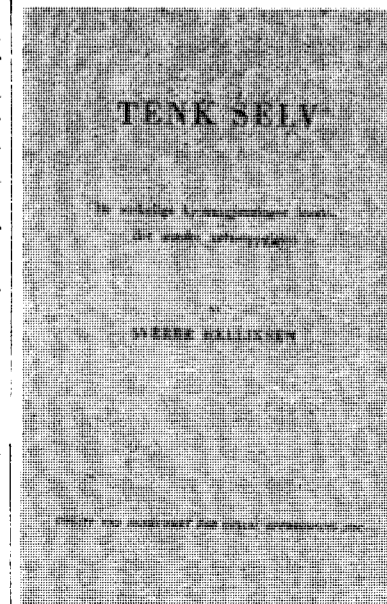
Stortingsmann, professor dr. Edvard Hambro har i Aftenpostens kronikk 7/1-63 opplyst at kommisjonens formann er advokat, dr. Jean-Flavien Lative, Geneve, og De formann for den norske gruppe.

Min mening, som deles av flere, er at nordmenn selv bør ordne opp i det for land og folk så ulykkelige landssvikoppgjør. Vi venter på at Stortinget skal behandle saken,

som nå er 17½ år gammel. Professor dr. Skeie i «Landssvik» skrev at «Vi har aldri i vår historie hatt en sådan rettsløshet». Det var sommeren 1940. Siden er kommet til nye opplysninger om internasjonale overenskomster, som er blitt fortiet eller forvansket (i Stortingsdok. nr. 3 for 1945-46), om lovendringer fra regjeringen i London, som domstolene imot straffeloven har lagt til grunn og dermed sendt titusener av uskyldige norske borgere i fengsel.

Som stortingsmann har Hambro fått et eksemplar av min bok og kopi av min skrivelse til C. J. Hambro av 1. desember 1962. Professor dr. Castberg har fått boken. Like- så høyesterettsjustitiarius Terje Wold, som er inhabil som primus motor i de ugyldige provisoriske forordninger. Jfr. «Tenk Selv», især avsnitt III, VI og IX for eksilregjeringens manglende lovgivningsrett og II, IV, V og VII for Norges manglende deltagelse i krigen etter 10. juni 1940. «Elverumsfullmakten», som regjeringen støttet seg til, har aldri

(Forts. s. 8)

Deutsche Kinder geraubt!

Seit zwanzig Jahren kämpft Vater Freytag um seine in Norwegen „beschlagnahmten“ Kinder — Niemand hilft ihm.

Verehrter Leser, stellen Sie sich bitte für ein paar Augenblicke das Folgende vor: Ein ausländischer Gastarbeiter, sagen wir ein Norweger, kommt mit seinen kleinen Kindern nach Deutschland. Durch Scheidung hat er seine Frau verloren und bis zur Begründung eines neuen Hausstandes nimmt sich das deutsche Jugendamt der Kinder an. Indem es sie vorübergehend in hiesigen Pflegefamilien unterbringt.

Nach einem Jahr beirätet der Mann wieder, und zwar eine Landsmännin. Er wünscht die Kleinen zurück. Doch das Jugendamt ret-

Ein Deutscher nimmt im bescheidenen Ausland eine Stellung an. Seine kleinen Töchter gibt er über die Jugendbehörde des Gastlandes in Familienpflege. Als sein Aufenthalt beendet ist und er in die Bundesrepublik zurückkehrt, fragt er vergeblich nach seinen Kindern. Man erklärt, sie mit dem nächsten Flugzeug zu schicken — und vorwegiert dann die Herausgabe. Seit nunmehr 20 Jahren!

Die beiden waren der ganze Schatz des Vaters. Dennoch nahm Freytag den Vorschlag des norwegischen Jugendamtes an, die kleinen Töchter mit, die damals dreijährige Christine und die zweijährige Vera.

Als sie nicht kamen, weigerte sich die ganze Familie besorgt. Und rechtzeitig hatte Freytag das Jugendamt um Überleitung der Kinder gebeten.

Wir bleiben das Grandmama!

Tidens fylde

Et fata morgana

Markene er hvite til høsten, men arbeiderne er få. Stå opp og arbeid i min vingård, natten kommer da ingen kan arbeide.

Aldri har det vel vært gunstigere konstallasjoner, aldri har vel homo sapiens' skjebnetime vært nærmere.

En hel verden slår hendene for øynene og nekter å se hva som må komme, hva fremtiden bærer i sitt skjød.

Vi hører at jordens befolkning vil fordoble seg på kort tid, og fordoble seg igjen. Det er perspektiver, men det raker oss visst ikke? Kan vi bare holde liv i våre gamle systemer og få lov å holde hendene

Ad Anders Lange

Jeg har notert meg at Anders Lange nå, vel å merke over 30 år etterat Quisling trådte fram med sine idé-politiske retningslinjer, endelig erkjenner at vår fører var en bra mann. Så får vi tilgi ham at vi som har prøvd å forstå ham, støtte og hjelpe ham da han levde, blir sett på som Hitler-lakeier o.s.v. For meg tok det også en tid før jeg forsto de vidtspennende tankene i Quislings korte, presise setninger. Jeg ofret navnet og personen Hitler liten oppmerksomhet i de første år, og jeg vet at mange NS-folk også idag har lite tilovers for Hitler, men desto mere for Quisling. Hans visjonære tanker har holdt mange oppe i de fornedrende år de har gjennomlevd etter krigen. Det vil nok ta Anders Lange ennå en tid og en god del selvprøvelse før han føler seg ett med Quislings idéer. Eldre folk vil vel neppe forstå ham slik vi forsto ham, da vår kamp raste. Konturene i dagens verden er så forvridd i forhold til datidens og de politiske forhold så forløyet og utvasket at vel også ungdommen idag vanskelig kan finne renheten i Quislings idéverden. Bare et lite fåtall av vår mette ungdom har styrke nok til å forsake karriere og topplønn og ta et kors opp og følge ham. Jeg håper og tror at Anders Lange makter det, men så har han også hatt sin ungdom i en tid da det hørte til ungdommens rett å kjempe for en idé.

Sigm. G. Myhra.

Har De

husket

bladpengene

Brann i Tornerosenes leir

Den nye våpenloven, hvor-etter alle som har våpen må la disse registrere, har ifølge TELEDØLEN «vakt en storm av indignasjon i de gamle hjemmefrontkretser på Notodden» og det er jo ilde, for mange av klagerne har som bladet uttrykkelig fremhever «HV-medaljen og diplom m/ kongelig underskrift som takk for innsatsen.»

Disse tapre herrer med de kongelige utmerkelse hevd-der at den nye våpenloven er «en tro kopi av nazi-loven», og så får vi da se hva myndighetene gjør med den oppfordring til lovbrudd som lanseres i bladet slik:

«Nekt registrering vil budstikken lyde på, akkurat som det under krigen het: Ikke lever våpnene.»

«For å se hvor jævli lik den nye våpenloven er tyskerpåbudet, har en mann, som har gjemt annonsen fra okkupasjonsmakten, sendt oss den til inntagelse, som et synlig bevis på at Hitler snakket sant, da han sa at nazismen vil bestå, selv om Tyskland taper krigen.»

Ellers får vi vite at det var fordi hjemmefrontfolkene (på Notodden?) ikke fulgte tyskernes påbud, men beholdt våpnene at Tyskland tapte krigen, for av den grunn fikk Hitler ikke «soldatene hurtig nok ut av Norge, da invasjonen på franskekysten fant sted!»

Det blir vel nå det stakars politiet på Notodden som må ta støytten med å

for øynene til dommedag braker løs over våre legemer, holder inklusive.

Til saken: Europas beste sønner emigrerte til landet vestenfor havet og tok det i sin besiddelse. De har gjetet oss etpar ganger, og tråkket i Europas innvoller. Det må de ikke få lov til mere!

Historiens store: de to små korporaler Napoleon Bonaparte og Adolf Hitler tenkte kongstanken og ville gjennomføre den med de våpen de var opplært til å bruke. Det mislyktes og godt var kanskje det. Det gode er som kjent det bestes verste fiende. Et samvelde fra Bretagne i vest til Vladivostock i øst tenker de Gaulle. Og våpnene er ikke atombomber, men tillit.

Mørkredde mennesker med støv på hjernen har jeg ikke håp om å gi noen idéer, men for dere som har holdt deres sinn ungt: Tenk for perspektiver dette åpner!

Alle økonomiske spørsmål vil løse seg selv. Den sosiale struktur er i realiteten for ingen vanske å regne. De politiske ideologiske spøkelses forsvinner som skygger i natten. Militært kan vi ta «fem minutter». Hvis USA brisiker seg, så svarer vi at guttekampharner tar vi ikke alvorlig.

Also sprach Zarathustra: Si frem ditt ord og synk. Forresten sender jeg en hilsen til redaksjonen: Slutt med å være spøkelsesorgan og vend blikket frem og opp.

Fossan, 28/1 1963.

Oskar Søyland.

EN "VELTALENDE" VERDEN

Vinden ligger oss emot

Det är inte ens fråga om stilje på den fosterländska fronten. Det blåser motvind för fosterländsk verksamhet. Kalla, bitande förnekelsevindar för bort det nationella arvets heliga intryck ur människans sinnen. Nervpinande och envist sveper dessa vindar genom människans tanke, vilja och känsla, och för henne bort från både kristendom och nationell frihetsvilja.

Kvalmiga liberala vindar leker med uppfattningar, rätts- och moralbegrepp, som blandas likt torra, värdelösa löv till en obestämbär hög avskräde.

Det värsta är att männi-

oppspore de ulovlige våpen, men efter hva det meddeles oss har det antagelig en viss erfaring, siden det i 1940 mannjevnt meldte seg inn i NS — men naturligvis «med dobbelt bunn».

skorna akklimatiserat sig i det onaturliga. De tror att förnekelse och hån är naturligt. De ser inte förstörelsen. Tromber och orkaner hör inte till det normala. I dess spår følger ødelæggelse.

Nu behöver vi klimatförändring i fosterländsk bemärkelse. De nasjonellt och socialt medvetna människorna får inte feigt draga sig undan in i «stugvärmen». Bekväma, frusna soffsittare, som endast klagar på väderlekssituationen, hjälper ingen, inte ens sig själva.

Du kan vända vinden! Omöjligt, säger du. Nej. Det är icke något «under». Det kan ske. Det måste ske. Det har skett förr. Studera den sociala nationalismens historia. Män och kvinner, ibland bara en enda, har i den sanna samarbeidsandans namn fått vara med om att vända vinden. Tänk på Vidkun Quisling, Rudolf Kjellén, S. O. Lindholm m. fl. Tidsanden och omständigheterna behöver inte vara våra herrar. Primo de Rivera, Engelbrekt och Gustaf Eriksson-Vasa hade att kämpa mot stora svårigheter. Men — motvind blev segervind!

Vill Du vända vinden? Det kommer att kosta dig mycket. Tid. — Kraft. — Pengar. — Dig själv helt og fullt. Det kommer att «storma» kring dig, men du kommer att bestämma vindriktningen. Nya vindar drar mot materialism, internationalism, liberalism och marxism. Friska, salta och oemotståndliga vindar. Gå till verket realistiskt og optimistisk! Arbete för ett korporatistisk Norden. Avslöja förrädare! Börja nu; i hem, på arbeidsplats och i skola!

Sven A. Lundehäll.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

21

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

NORGES VEI

Det var helt til ganske nylig fare for at oppbyggingen av det nye Europa skulle bli ødelagt ved en britisk tilslutning til EEC og dermed en utvanning av selve Europa-tanken slik statsmenn som Napoleon, Hitler, og hvorfor ikke ta med vår egen Quisling, har tenkt den og drømt den. Dette «Europa» etter engelsk konsept som en slags umyndiggjort koloni av USA i søvn under en amerikansk atomparaply — som en ikke engang hadde garanti for ville bli slått opp når uværet kom — ble den store drømmen for alle våre engelsksyke partipolitikere, som aldri har fostret en norsk tanke, mens vi i FOLK OG LAND på den annen side, som bærere av Quislings nordiske drøm, like selvsagt måtte ta avstand fra en slik form for «europeisk» samarbeide. Kanskje noen som før ikke har forstått dette, ser klarere i dag.

For nå er situasjonen totalt forandret. Det kontinentale Europas leder, lothringeren de Gaulle, har gjort åpent opprør mot de amerikanske slavedrivere og holder i dag på å legge frem et nytt og brukbart alternativ om et selvstendig og frigjort Europa bygget opp på nasjonalstater, et fedrelandenes Europa. Det kan vi naturligvis ikke avvise, fordi vi nå engang hører til Europa, men Norge trenger visselig en tid til å forberede seg. Vi må først bygge den nordiske del av dette nye Europa, slik at de nordiske folk ikke må nøye seg med rollen som spurv i tranedans.

Det er nedslående å se hvorledes våre partipolitikere påny tar så katastrofalt feil av situasjonen og fremtiden. De har ikke engang såpass vett som rottene, slik at de forlater de synkende angelsaksiske skib, men isteden fortsatt klamrer seg til tanker og konstallasjoner som holder på å dø og forsvinne. For selv norske partipolitikere, som i sannhet aldri har utmerket seg ved noe vidsyn, må da kunne se og forstå at de angelsaksiske maktens herredømme er forbi for alltid.

Spesielt bedrøvelig er det å se den begrepsforvirring som råder innen de norske bønders parti, som med NATIONEN i spissen i en slik stund, da Norges frigjøringskamp burde ta til, påny erklærer de engelske herrer sin kjærlighet og tar avstand fra Europa. Vi kan til nød forstå at sjøfolk og folk som er sjøvendte kan lide av engelsk syke som en nedarvet og tradisjonsbunden skrøpelig, men hva i all verden har de norske bønder å takke England for eller hva kan de vente av England?

Den selvfølgelige veien Norge må gå nå er veien om en nordisk samling. Isteden blir våre partipolitikere grepet av en slags ubegripelig panikk bare man nevner et virkelig nordisk samarbeide. Nei, nordisk tollunion vil de ikke ha, på samme måte som de i sin tid avviste et nordisk forsvarssamarbeide og isteden lenket oss til den amerikanske krigsvognen.

Her danner pussig nok Sosialistisk folkeparti en hederlig unntagelse og det må en vel i all bedrøveligheten ha lov til å se på som en slags gul vårens hestehov i sneslapset.

Vender vi nå beslutsomt England ryggen og søker vi tilbake til det Norden som vi i realiteten har sviktet for å tjene fremmede herrer med tykke lommebøker, så vil Ibsens ord fra «Tusenårsfesten» gå i oppfyllelse:

«Da ser jeg dig, mit folk, som trøstig voved,
hvad du i samlings-festens rus har lovet, —
jeg ser dig træde tidens åbne spor
imod et frit, et helt, et mægtigt Nord,
jeg ser dig som en slægt, der tungt har sovet,
men sund er vågnet ved et manings-ord,

Ad rettsoppgjøret:

Believe it or not!

Under rettssaken mot en ordfører i en bygd i Telemark ble tiltalen lest opp. En av tiltalepostene gjaldt tiltaltes beslutning om å yte et kommunalt bidrag til NS-sideorganisasjonen NSSR. Etter opplesningen erklærte tiltalte seg ikke skyldig og omtalte posten om bidrag til NSSR som noe bort i natta. Dommeren reagerte sterkt, og tiltalte ble fratatt ordet. Denne hadde så en hviskende samtale med sin forsvarer som ba om at tiltalte måtte få avgi en viktig erklæring. Motvillig gikk dommeren med på det. — Tiltalte reiste seg og sa: Ærede dommer. Jeg må få opplyse at NSSR intet har med NS å gjøre, men betyr rett og slett: Norsk Selskap til Skibbrudnes Redning. Det fortelles at aktor holdt på å kripe under bordplaten etter denne salve. Han er død nå. Kanskje var episoden en nagle til hans kiste.

*
En lagfører i en bygd i Telemark ble under rettsforhandlingene forelagt det nederdretlige i tyskernes angrepsmetode i Sør-Norge da de under innseilingen til norske havner hadde heist engelske og franske flagg. Tiltalte ba dommeren om en nærmere forklaring på hvorfor dette hadde noen betydning. Denne la da fram det syn at tyskernes framgangs- måte selvfølgelig måtte influere på de norske batterisjefers beslutning om hvorvidt de skulle skyte eller ikke. Dette ga tiltalte det han ønsket og han erklærte: Jeg må beklage den ærede dommers ensidighet. Men det må være klart at hvis Norge virkelig ville være nøytralt, skulle selvfølgelig batteriene ha skutt i ethvert tilfelle. Eller mener kanskje ikke dommeren det?

Spørsmålet ble ubesvart, men en intens rødme bredte seg over dommerens ansikt.

Tildragelsen ble selvfølgelig ikke referert i avisene.

Slik går historiene mann og mann imellom og forteller om små menn i et stort oppgjør.

M.

Ny Fanebust

Den gamle kjemper Toralv Fanebust gir seg ikke selvom han har forlatt sin gamle avis. Han har nå åpnet en ny kampanje mot uretten både når det gjelder ham personlig og når det gjelder det «retts»oppgjør som var foranledningen til det fordi han våget å tre opp mot galskapen. Han har i disse dage sendt ut en 100-sidig «krutt-kjerring» som han kaller det om «Den norske Dreyfuss-saken». Den er meget leseverdige, sterkt injurerende mot dem som injurier for tjener, fordi det skal skarp såpe til skurvet hud, og

jeg ser dig som en slægt, der vil og tror, —
med kraft til mer end dont på land og fjord, —
med længslelsers hærgang rundt den vide jord,
med store drømmes løvtag om dit hoved!»

England väntar, att varje femtekolonnare i Europa gör sin plikt! setter vår svenske kollega FRIA ORD under denne tegningen

EN NY HUGGESTABBE

Da jeg hørte at England etter femten måneders forsøk på å få ledelsen i Fellesmarkedet ikke var lykkedes, sa jeg til mine nærmeste:

Nå vil vi få seg en fastlandsblokk vokse fram fra Gibraltar til Ural, og innen få dager vil vi få se tusener av betalte avis- og radiolakeier som hakker på og utpeker de Gaulle som syndebokken.

På side 2 i Verdens Gang for 5. februar er det en tegning av Churchill som reflekterer over de Gaulle med tekst: Under krigen kalte han seg «Den annen Jeanne d'Arc». Hm. Vi brente den første... Underforstått, vi skal nok brenne de Gaulle, også.

På side 3 er Scorpio ute og slår med sin giftige hale. Først

ellers frisk og underholdende som alltid når Fanebust er med. For dem som ikke måtte kjenne Fanebust-saken og de uhørte begivenheter i dens spor, gir den lille boken en ypperlig innføring.

Prisen er kroner 6, — + 60 øre i porto og Fanebusts adressen er Kveldurveien, Sandnes.

rettet mot en eldre tysk frue som beklager at de fostret en Hitler som var så slem at han besatte vårt deilige land.

— vi står idag i nærheten av den situasjon vi en gang hadde. En eneste mann er idag istand til å dirigere hele det euhopeiske kontinent. —

— Den franske nasjonalisme vokser snikende, som en oversvømmelse — vannet stiger langsomt og lydløst, centimeter for centimeter, stille og nesten umerkelig blir det tilslutt til en overveldende makt som ingen krefter kan stanse.

— Kan kun om en ting i verden de enes, Den, at hver storhet skal styrtes og stenes.

Og så er alle små trellesinn ute med sin edder og galde, for å forberede krigen så de store gangstere kan tjene millioner på andres undergang.

Men det er mulig Frankrike betakker seg for å være lekeplass og øvelsesbase for de store våpenleverandører i denne omgang.

Kongo gir vel ingen særlig profitt, det skal så lite til av våpen for å få livet av noen sølle negre og noen svensker. Men de får da jaget belgierne vekk, de som fant grubene og drev dem frem.

Dette heter Forenede Nasjoner og DEMOKRATI med store bokstaver.

Humbugen lenge leve.

ofo.

Oberst Konrad Sundlo:

XX.

Civilingenjör Erhard Fliesberg:

NARVIK 1940

C. Så kom 9. april

Efter nyttår rullet det internasjonale tordenvær videre ut over verden. Her i Norge hadde vi «ALTMARK»-affæren i februar, og i de første dagene av april begynte det å lufte litt i Narvik også, for da kom en nevø av mr. Winston Churchill til byen og hilste på kommandørkaptein Askim og meg.

Jeg hørte først om den celebre herre da min kone og jeg søndag 7. april efter innbydelse avla visitt ombord på panserskipet «Norge». — På bordet lå det et visittkort som kommandørkaptein Askim viste meg:

— «Denne herre var her i går. Han er journalist og nevø av Churchill, og De kan vente ham hos Dem i morgen.»

Og den som kom mandag formiddag var den engelske journalisten.

Hva han ville?

Jo, — det var malmen og midnattsolen, og det ene med det andre.

Han hadde noen måneder vært i Sverige, og da han skulle tilbake til fedrelandet, falt det naturlig å legge hjemveien over Narvik.

Jeg syntes det var en hyggelig kar.

Jeg visste jo ikke at hans kjære onkel, mr. Winston Churchill, hadde vært opp-tatt i flere måneder med å forberede overfall på Norge, noe som nå er en historisk kjennsgjerning og bekreftet fra mange hold, blant annet av Mr. Churchill selv. Jeg kan bare henvise til «THE GATHERING STORM», der kan oversettes med «UVÆRET SOM BRYGGER SAMMEN.» Boka er skrevet av mr. Churchill, og er i «FARMAND» av 2. oktober 1948 behandlet av dr. jur. G. Astrup Hoel, som blant annet trekker frem følgende:

9. september 1939 vakte mr. Churchill i regjeringens

«BYEN MED KANONEN»

mosjon om å stanse den tyske malmtrafikken langs den norske kyst ved å legge et minefelt i norske territorialfarvann.

12. mars 1940 ble det besluttet å foreta landstigning 20. mars i Narvik, Trondheim, Bergen og Stavanger.

14. mars 1940 utkastet Churchill (i påvente av mineleggingsplanen) tanken om å sende engelske vedringskip til norske farvann i hensikt å oppsøke og vedre — kjøre på og senke — tyske handelsskip «by accident», altså «ved et uhell».

Det ble imidlertid ikke til noe med den store landgangsoperasjonen den 20. mars.

Isteden be det truffet en annen beslutning på Supreme war Councils (Det øverste Krigsråd) møte i London 28. mars, dernest på det britiske Kabinets møte 3. april. Og denne beslutning gjaldt andre greier enn utlegging av miner i norsk territorialfarvann, for mr. Churchill opplyser:

«As our mining in Norwegian waters might provoke a German retort, it was also agreed that a British brigade and a French contingent should be sent to Narvik to clear the port and advance to the Swedish frontier. Other forces should be dispatched to Stavanger, Bergen and Trondheim in order to deny the bases to the enemy».

Altså: «Da vår minelegging i norske farvann vil kunne fremkalle et skarpt tysk svar, ble der også oppnådd enighet om at en britisk brigade og en fransk styrke skulle bli sendt til Narvik for å rense havnen og rykke frem til den svenske grense. Andre styrker skulle bli sendt til Sta-

vanger, Bergen og Trondheim for å hindre fienden i å benytte disse baser».

Den store britiske statsmann resonnererte med andre ord slik: «Mitt land går foran alt. De britiske interesser går foran de norske. Hvorfor skal jeg ta sentimentale hensyn til nordmennene som er så tåpelige at de har valgt seg en forsvarsfiendtlig regjering, som skråler ut over hele verden at nordmennene ikke under noen omstendighet vil forsvare sin nøytralitet på annen måte enn med kjeften? De fyrene der borte inviterer jo tyskerne til å komme på besøk. La oss derfor se å komme i land der borte først».

Men det var jo mr. Churchills nevø vi talte om. Han hadde som sagt vært i Sverige en tid, og snakket litt svensk, og når jeg vet det jeg nå vet, forstår jeg at han var sendt til Narvik for å skildre de kommende store begivenheter når de allierte sikret seg malmutskipningsbyen.

Den 8. april, like efter at mr. Churchills nevø var gått, ringte kommandørkaptein Askim:

— «Det er alvorlige nyheter Oberst. Jeg har nettopp mottatt en meddelelse fra admiralstaben. Det er sagt meg at den ikke må fortelles videre, men jeg syntes ikke jeg kan la være å fortelle den til Dem.»

— «Hva er det for noe?»

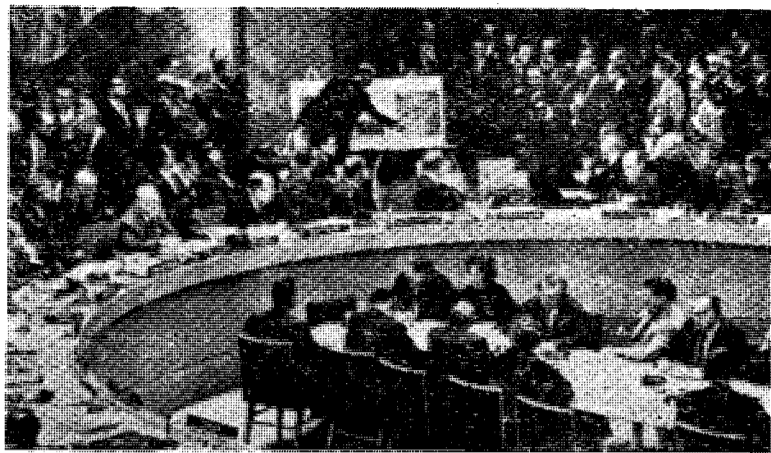
Kommandørkapteinen leste opp nyheten. Det var en meddelelse om at tyskerne den 5. april var marsjert opp mot Danmarks syd-grense og at 50 tyske orlogsfartøyer var gått nordover gjennom de danske sund.

Forts. side 6

Over nyttår rullet det internasjonale tordenvær videre

Vägen till totalslaveriet

«— för det måltes nåande igångsätter storfinansens och dess verkställande organ, FN, en geografisk omdaning av världen —»

II.

Låt oss mot bakgrunden av ovannämnda intryck skåda bak kulisserna på det sociala paradiset, demokratin lyckats åstadkomma. Alltså!!

1) Visst föreföll «den gamla goda tidens» utrymme synnerligen trångt, obekvämt och dystert. Likväl måste man fråga sig, om vår omskrutna moderna bostadsstandard, vad beträffar tillgängligt utrymme räknat i plan och rymd per där boende individ erbjuder någon större skillnad mot tidigare urusla förhållanden. Det förefaller som största skillnaden mellan då och nu skulle utgöras av gladare färgbesprutningar samt mängder av ynkligt spensliga «fabriksmöbler» av i längden monotonaste och minst gedigna och hållbara utförande dimensionerade ur utrymmesbesparande synpunkt. Trots omskrivna variationsförsök förefaller det som om alla dessa moderna, fabriksgjorda «möbler» när nyhetens behag försvunnit kommer att bli paradishemmens trista inredning, speciellt märkbart, när de hopsnickrade möblerna börja falla sönder.

2) Hur kommer det sig att fritidsproblemen blivit en så väsentlig fråga att alla möjliga slags kommittéer måste till-sättas för att roa och sysselsätta människorna under fritiden? Vilket livsfientligt begrepp innefattar ej detta moderna fritidsproblem. Inte borde det för sunda människor existera några problem om hur de skola sysselsätta sig under sin fritid. Inte existerade överhuvudtaget ett sådant problem i gamla tider. Den sociala välfärden har råkat vilse. Det bedrivs en hetsjakt utan like efter penningar för att tilfredsställa Mammonsgudens och dess översteprästers omåttligt glupska ap-petit efter penningförtjänster. I den hetsjakten omförvandlas den livsuppehållande, välsignelsebringande arbetsglädje, som endast kan bibringas genom att individerna få tillfälle utnyttja sina individuella be-

hov av skapande entusiasm till dess motsats av Grotte-kvarnens livsglädjedödande slaveri. Standardiseringen och massfabrikationen håller på att passera den gräns, som automater kan uthärda men däremot icke människor. Ett arbetes monotona, sinnesförslappande inverkan kan ej i längden motverkas av att fabrikslokalerna förses med än aldrig så färgsprakande dekorerings- och konstgjord musik. Till slut uppnås i dessa massproduktions allena saliggörande inkomsttider hos robotarna en sådan avsmak för arbetet, att de knappast vet hur de skola genomlida arbetstimmarna och blott avvakta fritidens förströelseanordningar. Robot-systemet utvecklas, men människorna bli steriliserade sömngångare — tråkigheten utbreder sig. Slavarna mogna till slut till desperation att vidtaga vilka som helst åtgärder för att slippa ett arbete — som betyder steril tråkighet. Vart har det utlovade paradiset tagit vägen? Stoppas ej i denna hetsjakt efter pengar all positiv utveckling?

Och så till resultatet av min vandring i höghusens boningskomplex. Jag stegade således in till husets centrala parti — trapphusen — vilka befunnos vara gruvschakt utan minsta spår av dagsljus. I varje våningsplan fanns ingångar till de olika lägenheterna samt husens exklusiva automatiska hissar, vilka intevoro så lättillgängliga om man ej snabbt kunde passa på i deras tillmötesgående ögonblick. I alla fall fort upp till högsta nivå, varifrån efter utfört ärende nedfarten skulle ske våningsvis genom förmedlande trappor. Efter något letande återfanns den dörr, som borde föra neråt. En knapp för ljuset hittades och så uppenbarade sig helvetesnedfarten. Detta var således toppen av vad vårt s.k. civiliserade, kulturella samhälle kunde mobilisera av komfort, trivsel, trevnad och lätt framkomlighet vid fall av behov. Nedfarten bestod av ytterst smala spiraltrappor av tänk-

(Forts. s. 7)

O. K.:

Quislings lære og politikk

II. Det religiøse prinsipp

1. INNLEDNING

Følgende er et utdrag fra «Russland og Vi», Quislingsaken 1945, og fra Quislings fengselsbrev til sine fangekamerater.

Quisling skriver i «Russland og Vi»:

«Marxismen er en religion, en slett religion; men dog en slags religion, en livsfilosofi med religiøst følelsesinnhold. Denne innførte og fordervelige lære, som ikke stemmer med nordisk egenart og i seg selv er grunnfalsk og av det onde, kan derfor ikke effektivt bekjempes med partipolitikk. Men vi må gå helt tilbunns i saken. Vårt politiske syn og vår politiske gjerning må være grunnet på og gjennomtrengt av det sanne nasjonale og av en dyp og moralsk verdensanskuelse; må likesom bolsjevismen være en politisk-religiøs bevegelse. Og det en-

este brukbare grunnlag for en sådan har vi i en religiøst bestemt, nordisk bevegelse.»

I Quislingsaken 1945 legger forsvareren frem en del av innledningen til Quislings filosofi «Universismen». Her heter det:

«Den oppgave jeg har hatt for øye i denne bok, er den største et menneske kan sette seg; nemlig å tenne et nytt lys for menneskene, å skape en ny verdens- og livsanskuelse i tilslutning til erfaring og vitenskap. Ikke så meget en ny tro som en ny viten, et grunnlag for religion og moral, såvel som for statsvesen og vitenskap. Og et grunnlag som stemmer med den menneskelige tankes krav. Altså en enhetsoppfatning av tilværelsen som alle kan skjønne, og alle samle seg om, så at livet igjen kan leves med forente krefter. En enhetsforklaring er det

som kreves, ti da Universets alle sider og deler utgjør ett hele, må denne overensstemmelse gjenspeiles i vårt bilde av Universet.

Jeg innbiller meg å ha løst denne oppgave. Men jeg innbiller meg ikke for det at jeg selv betyr noe; ti som Spinoza har sagt: når vi tenker på Universet, er det Universet som tenker seg selv i oss.

Hva overalt har ligget meg særlig på hjertet er å vise enheten og sammenhengen i det hele, og hvorledes tilværelsen, skjønt dens vesen er motsigelse, dog er i stand til å vinne fullstendig enhet ved henføring til et høyere vesen hvori den store treklange som er sannhet, skjønnhet og godhet, smelter sammen til en ren og dyp enhet, og den hvis ånd ikke er av groveste sort, vil ved lesningen av denne bok påtvinge seg en umiddelbar og derfor sikker overbevisning om det som jeg således har søkt å beskrive med ord. Han vil innse at alle innvendinger mot sann religion og moral er blitt avvæpnet, nemlig ved et klart bevis for at disse innvendinger beror på uvitenhet og misforståelser. Menneskets fornuft er den lykte naturen selv har gitt ham til å lyse for hans fot. Den gjelder det for ham å bruke i livet, så han kan finne og holde seg på den kongevei som alene fører til den lykke han streber etter.

2. GUDDOMMEN

Quisling skriver i «Russland og Vi»:

«For den religiøse oppfatning, er det et absolutt høyeste vesen, guddommen, og likegyldig enten man forestiller seg dette høyeste vesen som en personlig Gud utenfor verdensordningen, eller som universets iboende kollektive ånd».

«Den moralske lov for våre handlinger — hvorledes den enn lyder — forutsetter nødvendig et høyere vesen enn det individuelle menneske, og er nettopp det å handle overensstemmende med dette høyere vesens vilje og hensikt.»

I sitt fengselsbrev skriver han:

«Av Universets og jordens tilsynelatende rent materielle forhold utvikles vesener med tanker og moralske følelser. Og dette skjer altsammen etter årsakslovens nødvendighet. Men da må det også stå tanker og moralske følelser bak det hele. Hele Universet må være gjennomtrengt av dette, selv om det først kommer frem i topputvikling som blomst og frukt i planten, og treets utvikling.

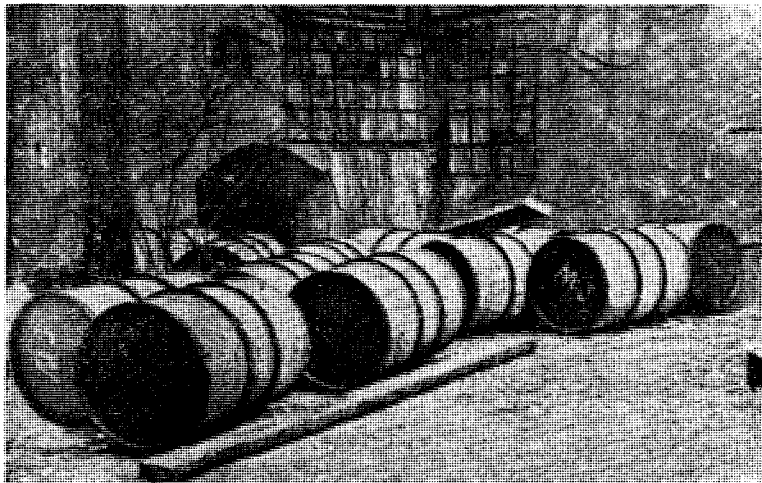
Derfor er materialismen uholdbar. Dens lære er å sammenligne med en tryllekunst-

(Forts. s. 6)

Hans Egede-Nissen:

Pastorale erindringer

XIII.

Et alminnelig bilde fra forbudstiden: Beslaglagt smuglersprit

Østerdølene var ikke forbudsfolk. De brukte kun alkohol ved festlige anledninger. For dem var forbudet rett og slett et inngrep i deres frihet. De respekterte det ikke og anså det som en «ulovlighet». Jeg kan i den anledning berette at ved en mottagelse for meg som prest i en bygd i Østerdalen var det bare jeg som ikke visste at den likør av en giftiggrønn koloritt som vi drakk til kaffen, var H.B. Det var lenge før det gikk opp for meg at det beger jeg ble budt i gravøl og bryllup var skire husflid.

* * *

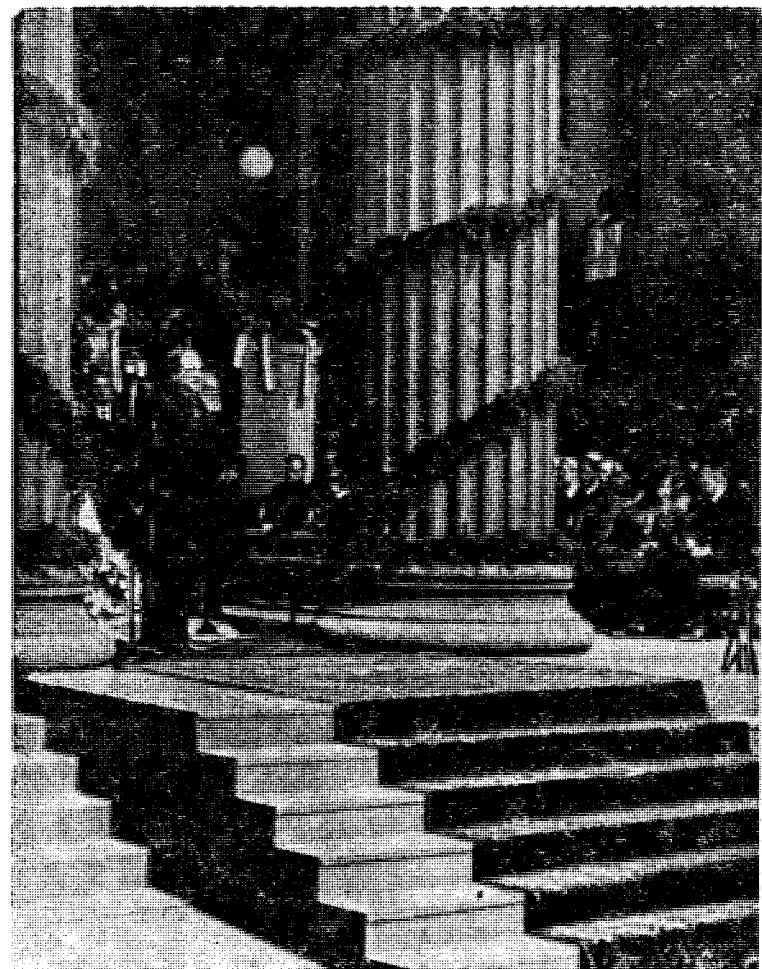
Det som for bestemmende anonyme krefter i Norge var hensikten med forbudet, var å bryte ned respekten for lov og rett. For derved å yte også

et bidrag til bolsjevismens fremmarsj. Det var oppdraget at på dette felt lå den minste motstands vei til seir for de destruktive krefter som hadde høykonjunktur i Europa, dengang som nu i «fellesmarkedets» tegn!

Det ble på etikkens gebet samfunnsfiendene krøp til at-takk. Med stor og alment hell. Hva sa ikke den gode nordmann i Grotten:

Til dine lyster
skal du svare ja!
Giv blanke fanden
i moralske skrifter.

Arnulf Øverland var mannen som stakk ut kursen for det norske folk i satanismens tegn. Nu har han fått et stort og fagert følge av Haier og Jets på Stripa og i Chr. Au-
(Forts. s. 7)

Minnehøytidelighet 17. mai i anledning av Fridtjof Nansens død. Talemaskinen Hambro var freidig nok til å holde minnetalen

Quislings liv og lære . .

(Forts. fra s. 5)

ner som på forhånd har stukket ned i lommen på en, det han senere vil ta frem: Tanker og moralske følelser, bevissthetens kjensgjerninger.

Derfor er det også en evig rettferdighet, en nemesis som ingen unngår. Guds møllestener maler langsomt, men sikkert og grundig. Det er nettopp utviklingen. Det ligger i hele verdensordningens struktur som er moralsk.

Det kan ofte se ut som det ikke er slik, for på den ene side gjelder utviklingens lov, (og jordelivets utvikling er bare i sin begynnelse), på den annen side har Gud sine evige veier som man ikke engang forstår. Men har man grundig studert menneskenes historie, og har et på erfaring rikt liv bak seg, så må en med styrke bekrefte denne erkjennelse om **en evig rettferdighet** som alle tiders vismenn har talt om, og alle folk fått føle, og som tydelig har åpenbart seg i slektens historie.

All skyld her på jorden hevner seg, og det er underbart å iaktta hvordan det individuelle og det kollektive her flettes inn i hverandre. Det er ingen kjensgjerning som trer så klart frem i historiens lys som dette. Derfor kan vi trygt overlate hevn og gjengjeldelsen til Herren. Han gjør grundig arbeid og vet å ramme de riktige på den rette måten. Folkene unngår aldri den gudsdøm de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det kan se annerledes ut i det ytre. Det kan ta tid, men det skjer uvegerlig.

Men de uskyldige gir Gud på en vidunderlig måte oppreisning og velsignelser når de overgir seg til Hans varetekt. Ja selv den skyldige regner hans tro til rettferdighet når han av hjertet bekjenner sin skyld, omvender seg og tror. Således vil Gud også oppreise oss.

3. GUDS RIKE

Under Quislingsaken 1945 sier Quisling:

«Jeg er kommet til klarhet over at det i universet eksisterer en guddommelig makt, og den er knyttet til utviklingen på de av klodene som er bebodd, og at det som nå skjer i denne store tid her på jorden, er et stort tids-skifte hvor Guds rike begynner å ta form på denne jord i virkelig forstand. Man har tidligere ment at det hinsidige var det virkelige Guds rike. Jeg mener at man mer og mer kommer til det at Guds rike skal skapes her på jorden. Marxistene sier at det tusenårige rike skal skapes her på jorden, men de vil lage det materielt, på den dialektiske marxismes grunnlag. Men det som er redningen for verden, det er å få det åndelige grunnlag for dette praktiske Guds rike. Det er den

praktiske nestekjærlighet.»

I fengselsbrevet skriver Quisling:

«Skje din vilje som i Himmelen så og på jorden,» heter det i Fader Vår.

Dette himmelske rike er en virkelighet. Det er de bebodde kloder der utviklingen er nådd til fullkommenhet, Gudsbevissthet, skapt og opprettholdt av den åndelige verden som gjennomtrenger hele universet.

Universet har ikke noe mål i seg selv. Det er fra Evighet til Evighet. Men Universets deler har ett mål, det å nå frem til Gudsbevissthet, eller å bære denne utvikling frem.

Denne utvikling finner sted på forskjellige kloder der Gudsrikene utvikles, lever og dør, men slik at de alltid er tilstede i Universet og nødvendige bærere av Guddommen, det himmelske riket, åndelig og timelig.

Jorden er ennå ikke nådd langt på dette mål. Gudsriket er ennå bare en koloni i sin begynnelse. Det ble grunnlagt for 2000 år siden, åndelig av Kristus, verdslig av Cæsar Augustus. Men jorden kan ennå bestå i millioner av år og vil da bli en virkelig provins av det himmelske riket, åndelig og timelig en vidt-gående del av dette, og vil arbeide seg sammen.

Vi lever derfor i en tid da Gudsriket på jorden kan virkelig begynne å bygges bevisst, og det timelige og åndelige forenes slik som Ibsen profeterte i Keiser og Galileer.

For det er klart at dette Gudsriket ikke bare kan bestå av et åndelig samfund, som gjennomsyrrer de verdslige stater og samfund, men må bli et virkelig rike.

Grunnleggelsen av dette riket er nettopp Kristi gjenkomst, symbolsk i den dommedag som nå går over jorden.

Kristus var Guds legemliggjørelse på jorden og symbolet på det kommende Gudsriket — Den Salvede.»

4. MENNESKET

Quisling sier under Quislingsaken 1945:

«Jeg mener at jeg har erkjent og arbeidet for dette nye Guds rike, og det er det som har drevet meg, sammen med min fedrelandskjærlighet og min pliktfølelse. Jeg mener at her settes man overfor noe mer enn Harald Hårfagre og Hellig Olav. Man kan dømme meg om man det vil, men man tar dermed en blodskyld over det norske folk.

Jeg har ikke gjort noe som fortjener hverken død eller fengsel. Jeg frykter ikke døden for meg selv. Jeg beklager den for mine nærmeste, og jeg frykter den for det norske folk.

Man må forstå — man ser jo det, og jeg kan vel si det nå etterpå, jeg taler nå med dø-

den ansikt til ansikt — man kan forstå, at i min person står man i og for seg like overfor et problem som man ikke så lett kommer forbi.»

I fengselsbrevet skriver han:

«Av seg selv kan nok mennesket erkjenne de guddommelige krefter, og forskjellen på godt og ondt (Loven). Men synden, selvsikkerheten, det å handle mot Guds vilje, det kan det ikke overvinne av seg selv. Til det må det hjelp ovenfra, av de guddommelige krefter i Universet. Må ha sett, og opplevd Gud. (Gudsriket) Og det er nettopp Kristus, det er å fødes påny. Kristus anskueliggjør også den fullkomne rettferdighet. Han blir dømt til døden som gudsbepotter og forbryter. Kommer fra Gud, vender tilbake til Gud, er ett med Gud.

Således åpenbares Gud på jorden, og ved å forstå dette begynner man å forstå og oppleve Gudsrikets realitet, samfunnet med dem som er nådd frem til gudsbevissthet. (Sammenlign med å nå frem til nasjonal bevissthet).

Denne forståelse kommer som en umiddelbar erkjennelse, en opplevelse og ut fra dette nye sinnelag springer syndens forlatelse, og de gode gjerninger. Kjærligheten til Gud og nesten.

Offerdøden, de bestes offerdød er noe stort. Det er ikke bare det å gi sitt liv for sine venner, og for saken, men det er selve offeret. Blodet er sjelens symbol. At en utgyder sitt blod betyr derfor at en gir hele sin sjel som vitnesbyrd. Og at dette fryktelige vitnesbyrd blir avtvunget en, gir seden en forløsende og befruktende kraft. (Jevnfør Kristus, Hellig Olav).

Virkeligheten beror på en motsetning. Derav godt og ondt. Men de gode kreftene, guddomskreftene gjennomtrenger alt og forsøker å forme virkeligheten etter Guds vilje, såvel i de enkelte mennesker som i samfunnet. Men målet kan først nåes etter en lang utvikling, gjennom mange tilværelser eller former, gjennom kamper mot det onde, mot naturens mørke krefter. Gud er overalt, og alltid tilstede, selv om vi ikke merker ham. Men ved bønner og det beredte sinn får vi kontakt, omtrent som det skjer ved en radiosender og mottager.

Jeg'et er det faste utgangspunkt for all ettertanke over tilværelsen og det sikre bevis for udødeligheten og for Guds eksistens. Vi er ikke bare et bølgeskulp i evighetens hav, men en evig del av den evige Gud. Denne del må også etter døden være virksom, som udødelig, for det å være til er virksomhet. Og den må også virke på de jordiske forhold, for den vedblir å være en del av det hele Univers.

I levende live ligger størstedelen av sjelsvirksomheten

under bevissthetens terskel, som et isberg under vannet. Det er denne underbevissthet som står i den sterkeste kontakt med de andre viljer — med Guddommen og Universets skjulte krefter.

Ved døden blir denne forbindelse enda mer intim. Bevisstheten forsvinner med døden, men kanskje skaper vilje en ny bevissthet i en ny form. I allefall fortsetter virkningen av den individuelle vilje på de jordiske forhold og de andre viljer, og det mere intenst enn i legemliggjort tilstand.

Etter kortere eller lengere tid skjer en ny legemliggjørelse, en ny fødsel (palingenesi) i den lange rekke mot mere og mere fullkommengjørelse av den samme type, variert av arv og miljø med den udødelige vilje og karakter som fast og dominerende komponent. Instinktivt og magnetisk trekkes herunder de beslektede sjeler til hverandre i tilværelse etter tilværelse likesom barnet som begynner å minnes over søvnen fra den ene dags opplevelser til den neste dag. Den evige kjærlighet forener i tilværelse etter tilværelse, og over dødens terskel. Det hin-

sides fullkomne skal også engang her på jorden nå det fullkomne.

Døden bryter ikke det evige liv mere enn en blinking med øyet bryter blikket.

Men når mennesket har fylt sin jordiske oppgave, eller dets forhold har nådd den individuelle utviklingsgrense i den enkeltes tilværelse, må dets ånd befries for å kunne legemliggjøres morgenfrisk påny i en ny tilværelse, med nye utviklingsmuligheter, som kan betegne et nytt skritt i utviklingen av den jordiske personlighet og Gudsrikets fremme på jorden.

I mellomtiden kalles det til full utvikling av sitt livs alle muligheter for å tjene Gud i samfunn med Ham, virke i åndens rike inn på de jordiske forhold til Gudsrikets vekst og stå til vern om den sjel en har kjær.

Det er vår oppgave å få sammenheng i alt dette og å virkeliggjøre Guds rike på jorden.

En veldig åndsmakt står bak oss og virker i oss.»

«Les Johannes evangeliet 14—17 kapittel, 3 kap. 1—21 vers, og 31—33 vers.»

O. K.

Narvik —

(Forts. fra s. 4)

—«De må ikke fortelle dette videre», sa herr Askim.

Som den hedersmann han er, hadde han funnet det riktig å sette seg ut over admiralstabens forbud og meddele meg nyheten, hvilket selvfølgelig var det eneste rette. Jeg burde jo absolutt settes inn i situasjonen.

Fra divisjonen i Harstad hørte jeg ikke et ord om tyskerne.

Jeg snakker om «divisjonen» i Harstad, men dette er ikke helt korrekt, idet jeg med «divisjonen» hittil alltid har ment divisjonssjefen med stab.

Men divisjonssjefen, generalmajor Carl Fleischer, var ikke i Harstad 8. og 9. april 1940. Han var med sin stabs-sjef, kaptein Lindbäck-Larsen, reist til Finnmark for å inspisere de derværende avdelinger og oppholdt seg på Nyborgmoen nær Vadsø. — Kommandoen over kontoret i Harstad førtes under generalens fravær av oberst Mjelde. Denne var en pensjonert, tidligere fastlønnet offiser, som var blitt innbeordret til Harstad for å bestyre kontoret under divisjonssjefens hyppige fravær på inspeksjon.

Jeg hadde såvidt sett oberst Mjelde, som var mange år eldre enn jeg. Men jeg hadde dannet meg

et bilde av ham gjennom det jeg hadde hørt, og det jeg hadde hørt av de som kjente ham var at hr. Mjelde var en ubalansert mann, en hissigpropp og en mester i å sverge og banne.

Det var altså oberst Mjeldes hissig og slett ikke rolige ånd som svevet over divisjonskontoret i Harstad, mens divisjonssjef og stabs-sjef streifet rundt oppe i Finnmark, noen hundre kilometer lenger nord.

Som leder av divisjonskontoret natten 8. — 9. april skulle det vært en offiser som kunne bedømt det som hendte nøkternt, rolig og saklig, og gitt klare, vel begrunnede ordre. Men oberst Mjelde var ikke en slik sjef.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 v. Lademoen kirke - Voldsminde

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

MALERARBEIDE OG RENGJØRING

UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

Vägen till totalslaveriet —

(Forts. fra s. 4)

barast minsta spiraldiameter och utrymme med trappsteg så höga, att det torde vara omöjligt för äldre personer och individer med mer el. mindre orörliga fortkomstledamöter att med livet i behåll kunna passera enbart en trapps — långt mindre ett flertal.

Myndigheterna ha så gripits av psykosen «jakten efter pengar» att vad som helst av livsfarlighet och obekvämlighet kan tillåtas bara penningvinsterna rulla in. Det bestående intrycket av denna min vandring i denna höghuslänga blev att de med avsikt byggts så, att de med lätthet skulle kunna förvandlas till veritabla fängelser. Det föreföll mig utgöra ett urbota straff att tvingas bebo dessa höghusens översta våningar trots alla vackra utsikter därifrån.

För mig är det obegripligt hur någon kunnat komma på den absurda idén — och tillika få den så spridd att utförandet nu är det normala — att bygga ett separat trapphus utan dagsljus och utan människovärdiga upp- och nergångar. Tror man verkligen så blint på att elektrisk ström under vilka som helst uppstående situationer inom samhällslivet skall finnas tillgänglig eller har alla dessa arkitekter, byggplanerare och herrar själva blivit så intensiva robotar under penningens slavpiska och «demokratisk visdom», att de automatiskt fullbordar vilka som helst missbruk av tekniks och vetenskaps utveckling till båtnad för äkta kultur och civilisation.

Vad händer om strömmen strejkar och byggnaderna snabbt måste utrymmas — resultatet blir ovillkorligt totalt kaos och katastrofer? — Tänker man verkligen aldrig på konsekvenserna av vad man bygger upp? Vårt liv är dock så inrättat att den enda säkerhet, som är oss människor beskär är att vi födas till och dö från ett jordeliv. I övrigt kan vad som helst hända i vilket ögonblick som helst. Ett lands styrelse, som ej är medveten om dessa centrala sanningar innebär den form av styrelse, som automatiskt och matematiskt för dess invånare till obevekligt kaos och sammanbrott — om dess verksamhet ej kan hindras.

Lägenheternas robotutrymmen förefaller i övrigt vara så sterilt tanklöst utformade att det tyckes innebära ett straff — speciellt för barnfamiljer — att bebo dessa moderna höghus. För att ej tala om den underbara brist på psykologi, estetiskt tilltalande och kulturmiljö varigenom våra samhällen och städer nu håller på att förvandlas till centralfängelseanläggningar.

Likartat synas förhållandena vara på alla andra demokratiska verksamhets om-

råden. Allt börjar visa demokratis obotliga sjukdomssymtom av vad kvalificerad okunnighet kan åstadkomma i namn av kultur och civilisation — i penningsjaktens tjänst — till fullbordande av storfinansens världsmakt i form av den totalitära slavstat, som så många författare under senaste decennier skådat i sina fantasiers skräckinjagande mardrömmar. Därom vittnar många böckers skrivi, dock utan att någon av dessa författare kunnat inse huvudsakerna till att något sådant kan ske bland de «kulturpersonligheter», som menat sig vara arvtagare till den franska revolutionens — för närmare 200 år sedan — vackra deviser om «frihet, jämlikhet och broderskap».

Det förefaller således som vi med stormsteg skulle avlägsna oss från allt, vad civilisation och kultur borde innebära och att demokratin under socialdemokratis allt intimare samarbete med storfinansens allt snabbare förvandlas till den totala motsatsen till allt vad dess makthavande i regering och riksdag sjunger om social välfärds kommande paradiset.

Totalslaveriet är på snabbaste frammarsch all världen runt, varför det är högsta tid att krossa de illviljans makter, som så totalt lyckats snedvräda alla begrepp som borde medföra att människornas arbete skall bringa dem arbetets glädje och trivsel och ej dess motsatser. Trots en enorm mängd av «lärd» avhandlingar om psykologi och mängder av utlärd psykologer, tycks man ännu ej förstått problemet människan och den naturligt sunda psykologi, som behövs för att något så när tillfredsställande kunna begripa huru människan skall behandlas för att rättfärdiga påståendet om att civilisation och kultur är införd i samhällslivet.

Demokratin har faktiskt lyckats pressa ner samhällslivet till en lägre nivå än som fanns före dess segertåg. Eliten måste fram för att ånyo vrida rätt, vad som vridits fel, vilket bland annat innebär att allt som har samband med innebörden av begreppet «jakten efter pengar» måste försvinna från alla samhällsliga anordningar och levnadsregler.

Stockholm, d. 28. des. 1962.

Erhard Fliesberg.

Bergs Assuransbyrå

ALT I FÖRSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Tyske barn —

(Forts. fra s. 1)

Bare én ting finnes det ikke: en tysk sendemann i Oslo som slår knyttneven i diplomatskrivebordet og krever: Slutt med denne skandale!

Dette er kjennsgjerningen: Lønnstageren Josef Freytag, bosatt Giessen, Falkweg 10 tok i mars 1956 en stilling i Drammen. Han bragte med seg sine to små døtre, den dengang tre år gamle Christine og den to år gamle Vera.

De to var farens kjæreste skatt. Likevel godtok Freytag med takk forslaget fra den norske barnevernsnevnd om foreløpig å anbringe de to hos en pleiefamilie fordi han ikke hadde noen hustru. Han var kort tid i forveien uten egen skyld blitt skilt. Inntil han hadde stiftet et nytt hjem og funnet en ny mamma, skulle Vera og Christine forbli hos fremmede.

Et år senere giftet Freytag seg med sin nåværende annen hustru, som flyttet over fra Bundesrepublikken til Drammen. Samtidig skulle også de to pikene vende tilbake til familiens skjød. Dog barnevernsnevnden overtalte Freytag til fremdeles å vente inntil han hadde tilstrekkelig med møbler til en passende bolig.

Men Freytags ville ikke forbli utenlands for evig. I september innskibet han seg for hjemreise til Tyskland. I god tid var reisepapirene for hele familien besørget. Og i god tid hadde Freytag bedt barnevernsnevnden om å få barna utlevert.

Da de ikke kom nektet han å forlate landet. «Jeg reiser ikke uten barna mine!» erklærte han og henvendte seg til den tyske ambassade for å få hjelp. Etter å ha forespurt hos de norske myndigheter, svarte denne faren at barna ville komme efter med fly. Han kunne rolig reise.

UTFLUKTER, INTET ANNET ENN UTFLUKTER

Familien Freytag stolte på dette og reiste. Det var 20. september 1959. I mellomtiden har det gått over 900 dager. Barna holdes fremdeles tilbake!

Og det er ingen sendemann i Oslo som gjør slutt på skandalen. Faren har skrevet til Gud og hvermann og bedt om hjelp. Men det finnes ingen som med energi vil ta parti for denne far som man har berøvet det kjæreste på jorden.

Nordmennene bestrider på ingen måte at pikene er tyske, at bare faren har foreldremyndighet og at barna tilhører Tyskland. Vi skal sende dem straks familien Freytag har en leilighet, sier de. Men det er ikke annet enn utflukter.

HVOR ER GRUNNLOVEN?

Hva som hever tilfellet Freytag langt ut over selve

Pastorale erindringer

(Forts. fra s. 5)

gusts gate! Selv er han blitt en snill og konservativ borger som er bekymret for bastardseringen, ikke av folket, men av sproget. —

* * *

Østfold fylke var forbudsfolkets faste borg på Østlandet. Her før den onde ånd borgermester Solem omkring og hjernevasket folket. Og det nederlag de led, forbudsfolkene i Askim, gjorde dem frenetiske i sitt fanatiske raseri. Vår generalstab i Østfold hadde strategien i orden: Vi fulgte borgermester Solem i hælene. Kaptein Vethe i sin Citroen kjørte meg på høygear fra bygd til bygd. — Det ble litt opptøyer på Ørje samt nede ved Svinesund, hvor en smuglergjeng på et dusin barske menn ville gjøre opp med «den prest» som truet med å legge deres innbringende levevei øde! Det nærliggende Færder var jo datidens vinmonopol med sin strålende lysreklame. —

Dernede ved Svinesund måtte lensmannen redde meg fra å få restene av meg anbragt på sykehuset i Halden. Det var altså ikke bare en søndagspromenade å ha stevne møte med borgermester Solems tropper på venstre fløy.

Som ventet vant vi seier. For meg ble det noen efterdønninger. Jeg ble anmeldt for diverse utsagn i mine taler. Men da jeg hadde nok av beviser fra politirapporter om smugling og H.B., gikk forbudsfolket i vannet igjen. En av sakene gjaldt hjemmebrenning hos en av lederne for forbudistene et sted på Østlandet. — Jeg la frem dokumentene fra politiet om beslag der av både sats og ferdig vare, samt destillasjonsapparatet. — Da senket den store stillhet seg over våre motstandere.

* * *

Opprinnelig som et middel til å fremme *Riksfornemmelse* til motarbeidelse av den mer og mer korrupte partiånd og

tragedien er:

Hvorledes kan utenlandske myndigheter blande seg inn i tyske anliggender?

Hva raker det en norsk barnevernsnevnd hva slags bolig den tyske far Freytag har for sine barn i Tyskland?

Artikkel 16 i vår Bundesforfatning sier: «Ingen tysker må utleveres til utlandet!» Og artikkel 6 sier: «Ektekap og familie står under særlig beskyttelse av statsordningen!»

Vi spør herr utenriksministeren i Bonn hva han tenker å gjøre for å skaffe respekt for grunnloven?

Eller gjelder ikke Bundesrepublikkens forfatning når mektige utlendinger står overfor en liten mann fra Tyskland.

Harald Paul.

dens mangeartede skabeloner som Ola må drages med — ble *Fedrelandslaget* startet — populært kalt *Fé-laget* eller *paguttene*. Det ble stiftet under forsete av ex-statsminister Christian Michelsen og Fridtjof Nansen, og hadde i sin formålsparagraf å rette opp den østlige slagside statsskibet Norge hadde fått efter første verdenskrig. Noen særlig fidus til Michelsen hadde ikke jeg på bakgrunn av dennes mystiske befattning med England omkring 1905 og den tragédie unionsoppløsningen ble for vårt land: en kronisk lydrikestilling overfor England. Tenk bare på hva England stelte til her i 1940, deres norske lakeiers utførelse av det britiske diktat om kriminalisering av folk som ikke fant det forenlig med det besatte Norges stilling å gå Englands ærender.

Fedrelandslaget ble stiftet i 1925 og var til å begynne med et nyttig instrument for de latente nasjonale krefter, som slumret i folket. Hedmark fylke bar navnet «det røde fylke». Jeg hadde god tid, og den norske kirke, hvis trofaste tjener jeg hadde viet meg til å være av en ubendig trang, den så ikke og ville ikke se den røde sky, som steg opp i horisonten og varslet orkan. Mine kolleger gikk med noen unntagelser med skylapper — om ikke nattluen nedover ørene, — mens kirkene ble tommere og tommere, og lå der som mer eller mindre romantiske ruiner, som symboliserte Lyset Som Svandt. —

Stenene kan tale — som dere vet. Mange steder var opprettet kommunistiske søndagskoler hvor man sang karikatursalmer som denne:

Store Lenin — vi er her —
på deg og dit ord å høre —

Mens Øverlands katekismus ble grundig studert — sov prestene sine tornerosesøvn med amatørlemaler Mikkel Bjonness-Jacobsen, bispem på Hamar, i spissen. Alt dette mens folket nynnnet med B. B.:

Godt mot, — du vandrer på kirkevei,

I bøier inn,
jeg må videre kjøre,
mens salmen følger fra åpne døre,
godt mot, du hilste på fler enn meg,
skjønt du i skyndingen så det ei. —

* * *

Det som gav håp selv i det røde fylke, var det faktum at vår nordiske rase er brutalt rå og radikal i kjeften, men når det røyner på, gjelder den lov som Trygve Bull — den mangfoldige — gav uttrykk for under debatten om fellesmarkedet, som han stemte imot: Det er en god, gammel tradisjon i norsk politikk å være konservativ, mitt standpunkt er konservativt i dette tilfelle!

Hans Egede Nissen.

Vil den internasjonale —?

(Forts. fra s. 1)

eksistert. Referatet var bortkommet, men senere funnet og viser direktiv til regjeringen om å holde seg til Grl. § 17.

Det hele er derved blitt en kriminalistisk tragedie for mange titusener norske medborgere og deres familiers skjebne.

Hambros kronikk 7/1-63 i Aftenposten:

«Grunnlaget for kommisjonens liv er den oppfatning at jurister har et større ansvar for rett og orden enn noen annen gruppe av mennesker. Juristene har ikke lov til å sitte stille på sine kontorer, eller på dommerstolene, eller på et universitetskateder og stille sin jobb. De må og skal gjøre en innsats for rett og rettferdighet».

Norsk Justisdepartement har derimot i november 1962 sendt Stortinget en innstilling fra utvalg av 22. desember 1955, som konkluderer med at denne gamle sak (nå 17½ år) skal utsettes til den kan sees «i historiens lys». Forbundet for Sosial Oppreisning har 21. desember 1962 sendt Stortinget en henvendelse, hvortil henvises.

Sovjet, Polen, Romania og Tsjekoslovakia har allerede foretatt en radikal «Avstalinisering» med opphevelse av utlovlige, allerede eksekverte dødsdommer m.m.

Intet annet land i Vest-Europa — og neppe heller i Amerika — har i den grad krenket rettsprinsippene som Norge i 1945 og deretter. Universitetsprofessorer i U.S.A., Sveits, Sverige og Tyskland har kommet med en kraftig kritikk.

Norge levet under total okkupasjon og strfl. §§ 8 og 14 og Norsk Lovtidende 1910 inneholdt de folkerettslige regler for en okkupasjon. Således Landkriksregl. art. 43 i Lovt. 1910 s. 500, vedtatt av Konge og Storting. Men oppgjøret skjedde etter norsk og folkerettslig ulovlige anordninger fra regjering som forlot landet i motsetning til situasjonens nasjonale behov og f. eks. i Danmark. Jfr. avsnitt VIII i «Tenk Selv». Og imot Grunnloven, som med hensikt og vitende om både krig og okkupasjon monopoliserte Stortinget som lovgiver i straffesaker.

Selv om det hadde vært krig, hadde vi strfl. § 86, men det passet ikke regjeringen. Den regnet handelsflåten for krigsdeltagelse og i ren straffelyst vedtok den dødsstraff og dessuten landsforræderistempel for N.S., som nettopp fikk tilslutning fordi statsministeren 25. juni 1940 uttalte at krigen hadde vart 2 måneder og Norge var beseiret. De innrettet seg på okkupasjon og Trondheimoverenskomsten d. 10. juni 1940 ble de fleste kjent med og tolket også den som krigsopphør. Slik tolket også de i internasjonale avtaler og okkupasjon kjente bri-

tiske politikere og offiserer Trondheimoverenskomsten (bilag 1 bak i «Tenk Selv»).

Oppenheim skriver i «International Law», årgang 1944 s. 454 at det er «internasjonalt rettsbrudd» når en våpenhvileavtale krenkes «hvis det skjer etter regjeringens ordre». I 5te utgave II, s. 433: «en hvilken som helst handling i strid med en kapitulasjon på samme måte, og skjer et brudd uten regjeringsordre foreligger krigsforbrytelse».

Rt. 1948 s. 165 tolket Høyesterett ved en oversettelsesfeil Trondheimoverenskomsten annerledes enn N.S. og Storbritannia gjorde, men i 1946 ga Kong Haakon (bilag 2 til «Tenk Selv») sin tilslutning til at norske borgere var frivillige i britiske krigsoppgaver og strengelser og derved deltok «så langt det var mulig».

(Dette utsagn er aldri blitt tolket av noen av de titusenvis dommer). Høyesterett tolket avtalen som lokal, for Nord-Norge, skjønt pkt. 8 sier «Norge», statsrådsprotokollen 7. juni 1940: «håpløst for Norge å fortsette krigen» og det norske initiativ, generaløyntant Ruges telegram gjaldt Norge, ikke en landsdel, og han påtok seg å demobilisere i Finnmark som det var gjort ved hans innledning ellers i landet (pkt. 7). Jfr. hans «Krigens Dagbok» I, s. 410: «9. juni kapitulerte jeg med de gjenværende norske stridskrefter». Både de og de tidligere kapitulerte sørget han for avga æresord om ikke mer å kjempe mot Tyskland. Hvem skulle da fra England ha ført Norges statlige krig?

Oberst O. B. Getz skrev i 1940 «Fra krigen i Nord-Trøndelag 1940» s. 153 at han oppnådde «våpenhvile og herunder forhandling om etablering av fredstilstand for Trøndelags vedkommende som det er gjort for søndenforliggende deler av vårt land». Hele krigsmakten og alle landsdeler, byer og marinen hadde etapevis kapitulert. Samlet gjorde også det totale Norge det. Getz's bok utkom i 3 opplag i 1940. Allikevel ble rettsoppgjøret gjennomført uten å ta hensyn til den subjektive siden, strfl. § 42 om situasjonsvillfarelse.

Spørsmålet om rettferdighet overfor de mange ulovlig dømte er ikke det eneste aktuelle. Dommerne — i alle fall en flerhet — viser sympati for sabotører og andre krigsforbrytere, så det er blitt en folkeoppgjøring i strid med Nygaardsvolds mange advarsler og Kong Haakons kringkastingsstale 26. august 1940, da Kongen uttalte sin hyldest til Administrasjonsrådet for «å stå som mellomledd mellom de nåværende makthavere og befolkningen i Norge». Det var noen uker etter at Administrasjonsrådet hadde oppløst Norges krigsmakt. Videre sa Kongen: «takk — — fordi de derved har oppnådd å opp-

EUROPAS FRIGJØRINGSKAMP

går videre og ovenstående lille tegning hentet fra «Jeune-Europe» gir en temmelig god karakteristikk av situasjonen også her hjemme i Norge. På tegningen er det Spaak som avslører sitt sanne ansikt og det er vel det samme en vil finne her i Norge også når det gjelder de siste dages stolte «europere».

USA'S INNSATS FOR EUROPA

er ellers naturligvis stor og uselvvisk. For å øve press på vettskremte tyskere, som frykter for ubehagelige overraskelser fra Sovjetsamveldets side, har Kennedy nå dekretert at USA vil redusere sine Europa-styrker med 40 000 mann, men først fra neste år av! For vår del kan vi ikke forstå annet enn at disse siste trekk fra amerikansk side bare kan tjene til å understøtte det syn de Gaulle og mange, mange andre virkelige europeere har, nemlig at USA er en såre upålitelig og svikeyfull forbundsfelle, som en ikke kan bygge Europas fremtid på. Det kan i den forbindelse ha sin interesse å merke seg den nedleggelse av amerikanske rakettbaser, blant annet i Tyrkia, som til syvende og sist ble resultatet av den amerikanske «seir» i Cubastriden. Imens er Sovjet i full gang med å utbygge sin Cuba-base igjen. Hva ned-

rettholde ro og orden under omstendigheter hvor ubesindig opptreden lett kunne ha medført katastrofale følger, ikke alene for det enkelte individ, men for hele nasjonen». (Sommerfeldt «Kong Haakon VII» (1947) s. 38).

Den folkerettsstridige, fra Kongens tale motstridende mentalitet, som fremdeles hersker i Norge, blir farlig om den ikke blir korrigeret. Også i så måte vil rettskomisjonens uttalelse om syndene fra 1945 bli gagnlige.

Gjenpart herav er sendt professorene Hambro og Castberg.

Ærbødigst
Sverre Helliksen.

leggelsen av landbasene, for eksempel i Tyrkia, betyr, kan enhver selv overbevise seg om ved å kaste et blikk på kartet.

VERDENS GANG LIKER IKKE

utviklingen, som det amerikanske lakeiorgan det er, og raser derfor stadig mot «den dårlige europeer» de Gaulle som ikke vil gjøre amerikansk slave av seg. At bladet også benytter anledning til å sparke etter den stakars Adenauer, som sannelig ikke har gjort rare innsatsen for Europa, sier seg selv. Men vi synes nok det er et drøyt stykke når bladets redaktør drar tilfells mot «de gamle menns» tåpeligheter i betraktning av at han selv, som allerede for firti år siden slet sin journalistiske buksebak i DAGBLADET og utgav bøker om tidens hendelser, ikke akkurat kan være noen ungsau. Men det er kanskje en slags selverkjenning som ligger bak?

40 000 ARBEIDSLEDIGE

Stortinget har måttet gi en ekstrabevilgning for å forsøke å råde bot på arbeidsløsheten. Under saksbehandlingen ble det opplyst at antall ledige nå er oppe i nesten 40.000 og at en må regne med ytterligere ekstrabevilgninger. Så om den gerhardsske regjering later aldri så optimistisk i pressekonferanser, så er det vel nokså innlysende for enhver at dollars- og pundpolitikken har spilt fallitt og at regningene for det uansvarlige skjorlevnet nå må betales. 40.000 arbeidsledige i Norge svarer jo til, la oss si 650.000 i England. Og enhver kan jo selv lese i avisene hva en sier om slike tall.

URO I ISRAEL

Det Israel som for ikke så lenge siden satte verdensfreden i fare ved sammen med England og Frankrike å gå til angrep på Egypt, begynner nå å bli urolig av mange grunner. Først har den afroasiatiske kongress i en skarp resolusjon tatt avstand fra den infiltrasjon som Israel foretar i de afrikanske stater, blant annet ved hjelp av utviklingspengene fra tåpelige land i nord. Dette bekrefter påny at FOLK OG LAND som regel har rett i sine forutsigelser. For det annet vekker det uro at de Gaulle tydeligvis ikke er innstillet på å fortsette den tidligere franske politikk med israelsk slagside. Det forlyder at han allerede har følere ute i Egypt og det beviser atter at han er en stor og vidtsku-

ende statsmann. Uten samarbeide med det virkelige Afrika, iallfall Nord-Afrika, kan det ikke bygges opp noe sterkt og selvstendig Europa. Og med Israel i slepetau kan det ikke bli noe slikt samarbeide.

MINNEPROGRAMMET BLE DROPPET

Vi vet ikke om vi skal ta det som et godt tegn når det gjelder det fremtidige tysk-franske samarbeide at de Gaulle nå også har grepet inn overfor den evindelige hetsen som har pågått helt siden verdenskrigen begynte og før det. FRIHETEN melder at det var planlagt et stort «minneprogram» om Stalingrad-katastrofen i fransk fjernsyn, blant annet med intervju med Krustsjov og alt til hetser-faget hørende, men at de Gaulle stoppet hele forestillingen med det påskudd at Krustsjov drev politisk propaganda i sine uttalelser. Det er ellers besynderlig at en såpass klok kar som Krustsjov ikke forstår sin besøkelsestid og legger om propagandaroret litt. Har da ikke Sovjetsamveldet et virkelig akseptabelt og fremadskuende forslag å komme med i forbindelse med den nye Europakonsepsjon? For eksempel en samling av Tyskland og en Odergrense istedenfor Oder-Neisse? Kanskje også med konsesjoner når det gjelder Sudeterland slik at en kan komme til en fornuftig og holdbar fremtidsordning?

HUSK HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Averter i «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,—

pr halvår i Skandinavia.

Utlandet: Kr. 40,— pr.

år, kr. 20,— pr. halvår.

I nøytralt omslag innen-

lands: Kr. 46,— pr. år,

kr. 23,— pr halvår.

Løssalg kr. 0,85

Annonsepris kr. 0,40 pr.
mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land